Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . »	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 12*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἔτσι ἐξακολούθησε νὰ ψάχνη ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅταν, κατὰ τὴς πέντε τὸ βράδυ, παρετήρησε στὴν ἄμμο ἴχνη ποδιῶν, πατημαστές.

— Ποῦ; ἐφώναξε ὁ ρεπόρτερ. Ἀρχίζαν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς σκοπέλους;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάβ, ἦταν μόνο στὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ ἔπιανε ἡ παλίρροια· γιατὶ ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω, ὡς τὰ βραχάκια, τἄλλα ἴχνη θὰ εἶχαν σβυσθῆ.

— Ἐξακολούθησε, Νάβ.

— Ὅταν τὰ εἶδα ἔγειναν τρελός. Ἦταν καθαρώτατα καὶ ὡδηγοῦσαν ἐδῶ 'ς τοὺς ἀμμολόφους. Τὰκολούθησα ὡς ἕνα τέταρτο μιλλίου, τρέχων ἀλλὰ καὶ προσέχων νὰ μὴ τὰ ἐξαλείφω. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἐνῶ ἐβράδυαζε, ἄκουσα γαυγίσματα. Ἦταν ὁ Τὸπ καὶ ὁ Τὸπ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ, κοντὰ στὸν κύριό μου!

Ὁ Νὰβ ἐτελείωσε τὴν διήγησί του, λέγων, ὅτι τοῦ κάκου προσπάθησε νὰναζωογονήση τὸν ἀναίσθητο Κύρο Σμίθ. Ἐπιτέλους τὸν πῆρε γιὰ νεκρὸ κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν θάψη. Τότε συλλογίσθηκε τοὺς συντρόφους του. Κι' αὐτοὶ βέβαια θὰ ἤθελαν νὰ ξαναίδοῦν γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖνον ποῦ τόσο ἀγαποῦσαν... Ὁ Τὸπ ἦταν ἐκεῖ. Δὲν μποροῦσε ἀρά γε νὰ προστρέξη στὴ νοημοσύνη τοῦ πιστοῦ ζώου;.. Ὁ Νὰβ ἐπρόφερε πολλὲς φορὲς τὸ ὄνομα τοῦ ρεπόρτερ, ποῦ ὁ σκύλος τὸ ἤξερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄνομα φίλου τοῦ κυρίου του. Ἔπειτα τοῦ ἔδειξε τὸ μεσημβρινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς κι' ὁ Τὸπ ὥρμησε στὴ διεύθυνσι ἐκείνη.

Ξεύρομε τώρα πῶς, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του, ὁ σκύλος κατώρθωσε νὰ φθάση στὰ Καμίνια, μολονότι δὲν τὰ εἶχε ἰδῆ ποτέ.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Νὰβ ἄκουσαν αὐτὴ τὴν διήγησι μὲ πολὺ μεγάλη προσοχή.

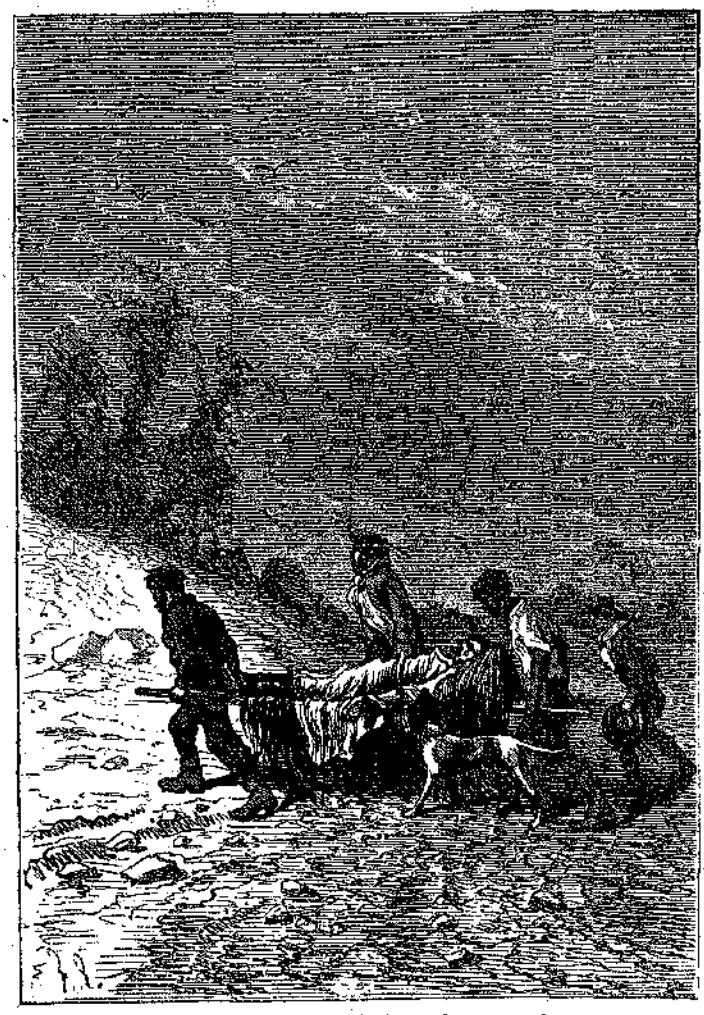

«Κουράσθηκε ὁ Κύρος Σμίθ κι' ὁ ὕπνος τὸν πῆρε στὸ φορεῖο.»

Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἔμενε ἀνεξήγητο γι' αὐτούς: πῶς ὁ Κύρος Σμίθ, ὕστερ' ἀπὸ τόσον ἀγῶνα ποῦ θὰ εἶχε κάμη γιὰ νὰ περάση τὴς ξέρες καὶ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ κύματα, δὲν εἶχε στὸ σῶμα οὔτε μιὰ τσαγρουνιά; Καὶ μὲ τί τρόπο κατόρθωσε νὰ φθάση στὴ σπηλιὰ ἐκείνη, μέσ' στοὺς ἀμμόλοφους, ἕνα μίλλι μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή;

— Δὲν τὸν ἔφερες λοιπὸν ὡς ἐδῶ σύ; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ τὸν Νάβ.

— Ὄχι, δὲν τὸν ἔφερα ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος.

— Εἶνε φανερό, ὅτι ὁ κ. Σμίθ ἦλθε ὡς ἐδῶ μονάχος του, εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Εἶνε φανερό, πραγματικῶς, ὑπέλαβε ὁ Σπίλετ, ἀλλὰ εἶνε κ' ἀπίστευτο.

Τὴν ἐξήγησι θὰ τὴν ἄκουγαν μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μηχανικοῦ κ' ἔπρεπε νὰ περιμένουν ὡς νὰ μπορέση νὰ μιλήση. Εὐτυχῶς ὁ Κύρος Σμίθ ξαναγύριζε γρήγορα στὴ ζωή. Ἐκούνησε πάλι τὰ χέρια του καὶ τὸ κεφάλι του, καὶ μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια βγῆκαν ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ὁ Νάβ, σκυμμένος ἐπάνω του, τοῦ μιλοῦσε· ἀλλὰ ὁ μηχανικός, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν ἄκουγε τίποτε. Ἐκινεῖτο, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνετο ἀκόμη.

Ὁ Πέγκροφ ἐστενοχωρεῖτο ποῦ δὲν εἶχε φωτιὰ κ' οὔτε τρόπο νὰνάψη, γιατὶ δυστυχῶς εἶχε ξεχάση νὰ πάρη μαζί του τὸ καμμένο μαντῆλι, ποῦ εὔκολα θὰ ἐφλογίζετο μὲ τὴ σπίθα δυὸ χαλικιῶν. Ὅσο γιὰ τὴς τσέπες τοῦ μηχανικοῦ, κι' αὐτὲς ἦταν ἐντελῶς ἄδειες, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη ποῦ εἶχε τὸ ρολόγι του. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μεταφερθῆ τὸ γρηγορώ-

τερο στὰ Καμίνια καὶ 'ς αὐτὸ ἐσυμφώνησαν ὅλοι.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ Κύρος Σμίθ, ποῦ ἐξακολούθησαν νὰ τὸν περιποιοῦνται, ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ἀφέντη μου! ἀφέντη μου! ἐφώναξε ὁ Νάβ.

Ὁ μηχανικὸς τώρα τὸν ἄκουσε. Τὸν ἐγνώρισε... καὶ τὸν Σπίλετ... καὶ τοὺς ἄλλους... καὶ τὸ χέρι του ἔσφιξε ἐλαφρὰ τὰ δικά τους.

Καὶ πάλι μερικὰ λόγια ἐξέφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα του, τὰ ἴδια βέβαια ποῦ εἶχε ξαναπῆ καὶ ποῦ μαρτυροῦσαν ὅτι κάποια σκέψις ἐβασάνιζε, καὶ τώρ' ἀκόμη, τὸ μυαλό του. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ κατάλαβαν.

— Νῆσος ἢ ἤπειρος; εἶχε ψιθυρίσῃ.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει; ἐφώναξε ἀκράτητος ὁ Πέγκροφ. Φθάνει ποῦ εἶσθε ζωντανός, κύριε Σμίθ! Νῆσος ἢ ἤπειρος; Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε ὕστερα.

Ὁ μηχανικὸς ἐκούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ πῆ «ἔχεις δίκηο», καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια.

Ἐσεβάσθηκαν αὐτὸ τὸν ὕπνο κι' ἄρχισαν ἀμέσως νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸν Κύρο Σμίθ στὰ Καμίνια. Ὁ Νάβ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Πέγκροφ βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ πῆγαν 'ς ἕνα ψηλὸ ἀμμόλοφο, στεφανωμένο μὲ λίγα δένδρα ραχητικά. Στὸ δρόμο, ὁ ναύτης ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

— Νῆσος ἢ ἤπειρος;.. Ἀκοῦς νὰ συλλογίζεται αὐτό, τὴν ὥρα ποῦ μόλις ἀναπνέει! Τί ἄνθρωπος!

Ὅταν ἔφθασαν στὴν κορυφή, ἔκοψαν ἀπὸ ἕνα δένδρο ἀρκετοὺς κλάδους κ' ἔκαμαν μ' αὐτοὺς ἕνα φορεῖο, ποῦ θὰ τὸ σκέπαζαν μὲ φύλλα καὶ μὲ χορτάρια. Ἔπειτα γύρισαν στὴ σκηλιά, ποῦ τοὺς περίμενε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, προσέχων τὸν μηχανικό.

Εἶχε περάσῃ ὡς μισὴ ὥρα. Στὴς δέκα, ὁ Κύρος Σμίθ ἐξύπνησε ἀπὸ τὸν βαθὺ ἐκεῖνον ὕπνο, ἢ μᾶλλον τὴ νάρκη. Τὰ μάγουλά του χλωμὰ ὡς τότε, ἄρχισαν κάπως νὰ χρωματίζωνται. Ἀνατηκώθηκε λίγο, ἐκύτταξε γύρω του κ' ἐφάνηκε σὰ νὰ ρωτᾷ ποῦ εὑρίσκεται.

— Μπορεῖτε νὰ μάκούσετε, χωρὶς νὰ κουρασθῆτε; τὸν ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε τότε ὁ ναύτης, ὅτι ὁ κ. Σμίθ θὰ σᾶς ἀκούσῃ καλλίτερα, ἂν φάγῃ πρῶτα λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴν ζελατίνα!

Καὶ τοῦ παρουσίασε τὸ πηγμένο ζουμὶ τῆς φραγκόκοτας μὲ λίγο κρέας.

— Φᾶτε, κύριε Σμίθ, ἐπρόσθεσε· εἶνε τέτρα.

Ὁ μηχανικὸς ἔφαγε μερικὰ κομμάτια τοῦ πουλιοῦ καὶ τὸ ἐπίλοιπο τὸ μοιράσθηκαν οἱ σύντροφοί του, καταπεινασμένοι.

— Ἂς εἶνε, ἔκαμε ὁ ναύτης, ποῦ τὸ μερτικό του δὲν τοῦ ἐκανοποίησε τὴν πεῖνα. Θὰ χορτάσουμε ὕστερα στὰ Καμίνια. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε Σμίθ, ὅτι ἐκεῖ-κάτω ἔχομε ἕνα σπίτι μὲ κάμαρες, μὲ κρεββάτια, μὲ τζάκι καὶ μὲ κελλάρι. Στὸ κελλάρι μας ἔχει μερικὲς ντουζίνες αὐγὰ πουλιῶν, ποῦ ὁ Χάρμπερτ μᾶς τὰ λέει κουρουκού. Τὸ φορεῖο σας εἶνε ἕτοιμο καὶ, μόλις αἰσθανθῆτε ἀρκετὴ δύναμι, θὰ σᾶς πᾶμε στὸ σπίτι.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· μιὰ-δυὸ ὧρες ἀκόμη, καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ φύγωμε.... Μιλῆστε τώρα, κύριε Σπίλετ!

Ὁ ρεπόρτερ διηγήθηκε τότε ὅλα τὰ συμβάντα τῶν ναυαγῶν, ὅσα δὲν ἤξευρε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ὥστε λοιπόν, ρώτησε στὸ τέλος, μὲ ἀδύνατη ἀκόμη φωνή, ὁ μηχανικός· ὥστε λοιπὸν δὲν μὲ βρήκατε 'ς τὴν ἀκρογιαλιά;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

— Δὲν μ' ἐκουβαλήσατε σεῖς ς' αὐτὴ τὴ σπηλιά;

— Ὄχι.

— Καὶ πόσο ἀπέχει αὐτὴ ἡ σπηλιὰ ἀπὸ τὴν παραλία;

— Ἕνα μίλλι σχεδόν, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Κι' ὅσο ἀπορεῖτε σεῖς, ἄλλο τόσο ἀποροῦμε καὶ μεῖς ποῦ σᾶς βρήκαμε ἐδῶ-μέσα!

— Ἀλήθεια... αὐτὸ εἶνε πολὺ παράξενο!

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τώρα, τί σᾶς συνέβη, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ σᾶς πῆρε 'κεῖνο τὸ κῦμα;

Ὁ Κύρος Σμίθ ἐσυγκέντρωσε τὴς ἀναμνήσεις του. Ἀλλὰ λίγα πράγματα ἤξευρε. Τὸ κῦμα τὸν εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὸ δίκτυ τοῦ ἀεροστάτου. Στὴν ἀρχὴ βυθίσθηκε στὸ νερό, ἀλλὰ ὅταν ἀνέβηκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια, μέσα στὸ μισοσκόταδο, αἰσθάνθηκε ἕνα ζωντανὸ σῶμα νὰ κινῆται κοντά του. Ἦταν ὁ Τόπ, ποῦ εἶχε πέσῃ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σήκωσε τὰ μάτια, ἀλλὰ δὲν εἶδε πιὰ τὸ ἀερόστατο, ποῦ, ξαλαφρωμένο ἀπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ τοῦ σκύλου, εἶχε πετάξῃ πάλι σὰ σαΐτα. Ἔτσι βρέθηκε μέσα στ' ἄγρια κύματα, μισὸ μίλλι τουλάχιστο μακρυὰ ἀπὸ τὴν ξηρά. Ἐδοκίμασε νὰ γωνιεσθῆ, κολυμβῶν μ' ὅλην του τὴ δύναμι. Ὁ Τὸπ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὰ φορέματα. Ἀλλὰ ἕνα ἰσχυρότατο ρεῦμα τὸν ἄρπαξε, τὸν ἔσπρωξε πρὸς βορρᾶν καὶ, ὕστερ' ἀπὸ μισῆς ὥρας ἀπεγνωσμένο ἀγῶνα, ἐβούλιαξε, παρασύρων στὴν ἄβυσσο καὶ τὸν Τόπ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ βρέθηκε πάλι ἀνάμεσα στοὺς φίλους του, δὲν ἐνθυμεῖτο ἀπολύτως τίποτα!

— Καὶ ὅμως, εἶπε ὁ Πέγκροφ, ριχθῆκατε ἔξω καὶ βρήκατε τὴ δύναμι νὰ περπατήσετε ὡς ἐδῶ, ἀφοῦ ὁ Νάβ εἶδε τὴς πατημασιές σας.

— Ναί, βέβαια... αὐτὸ θὰ ἔγεινε... ὑπέλαβε ὁ Κύρος Σμίθ σκεπτικός. Ἀλλὰ 'ς αὐτὴ τὴν παραλία, δὲν ἀπαντήσατε ἄλλον ἄνθρωπο;

— Οὔτε ἴχνος! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμε ὅτι κάποιος σᾶς βρῆκε καὶ σᾶς ἔσωσε, γιατὶ νὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ ἐδῶ ὁλομόναχος; Θὰ σᾶς ἔτωζε ἀπὸ τὰ κύματα, γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσῃ νὰ πεθάνετε 'ς αὐτὴ τὴ σπηλιά;

— Ἔχετε δίκηο, ἀγαπητέ μου Σπίλετ... Νὰ σοῦ πῶ, Νάβ;.. Μήπως ἐσύ, ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς;.. Ἀλλὰ ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν!.. Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες τὴς πατημασιές;

— Μάλιστα, κύριέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος. Καὶ ἴσα - ἴσα ἐδῶ ἀπέξω, πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ λόφο, 'ς ἕνα μέρος προφυλαγμένο ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο. Τἆλλα θὰ σβύσθηκαν τώρα, μ' αὐτὴ τὴν κακοκαιρία.

— Πέγκροφ, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ πάρετε τὰ παπούτσια μου καὶ νὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε ἂν ἐφαρμόζωνται ἀκριβῶς 'ς ἐκεῖνα τἀπτυπώματα.

Ἀμέσως ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Νάβ, πῆγαν νὰ κάμουν τὸ πείραμα, ἐνῶ ὁ Κύρος Σμίθ ἔλεγε στὸν ρεπόρτερ:

— Συνέβη κάτι ἀνεξήγητο!.. Ἂς εἶνε, γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε ἀργότερα.

Σὲ λίγο, ὁ ναύτης, ὁ μαῦρος καὶ τὸ παιδὶ ξαναγύρισαν.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: Τὰ ὑποδήματα τοῦ μηχανικοῦ ἐφαρμόζοντο ἀκριβέστατα σ' ἀποτυπώματα ἐκεῖνα. Ὁ Κύρος Σμίθ λοιπὸν εἶχε ἀφίσῃ τὰ ἴχνη του στὴν ἄμμο.

— Φαίνεται, εἶπε αὐτός, ὅτι θὰ περπάτησα ἔτσι, σὰν ὑπνοβάτης, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Ἐκεῖνο ποῦ θέλησα πρὶν νὰποδώσω στὸ Νάβ, τὸ ἔπαθα ἐγώ. Θὰ ἤμουν ζαλισμένος, μισοαναίσθητος, κι' ὁ Τὸπ βέβαια, μὲ τὸ ἔνστικτό του, θὰ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ, ἀφοῦ μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἔλα ἐδῶ, καλέ μου Τὸπ!

Ὁ θαυμάσιος σκύλος ἔτρεξε γαυγίζων μὲ χαρὰ στὸν κύριό του, ποῦ τὸν ἐχάϊδεψε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ἦταν πλέον ἢ βέβαιο ὅτι ἄλλη ἐξήγησις δὲν χωροῦσε κι' ὅτι στὸν Τὸπ ἀποκλειστικῶς ἐχρεωστεῖτο ἡ σωτηρία τοῦ Κύρου Σμίθ.

Τὸ μεσημέρι, ὁ Πέγκροφ ρώτησε τὸν μηχανικό, ἂν μποροῦσαν πλέον νὰ τὸν μεταφέρουν. Γιὰ μόνη ἀπάντησι, ὁ Κύρος Σμίθ, μὲ μιὰ μεγάλη, γεμάτη θέλησι προσπάθεια, σηκώθηκε ὄρθιος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 89.*)

Τὸ Κουνέλι ἔφυγε τρεχᾶτο, καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μ' ἕνα σχοινὶ γερό, χονδρὸ καὶ μακρύ.

— Ὁρίστε, εἶπε στὸν Κροκόδειλο, πιάστε σεῖς τὴ μιὰν ἄκρη· ἐγὼ θὰ κρατῶ τὴν ἄλλη.

Καὶ πραγματικῶς, κρατῶντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ ποτάμι, πῆγε στὸ δάσος, βρῆκε τὸν Ἐλέφαντα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁρίστε! πιάστε σεῖς αὐτὴ τὴν ἄκρη. Ἐγὼ πάω νὰ πιάσω τὴν ἄλλη.

Κ' ἔφυγε. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάῃ νὰ πιάσῃ «τὴν ἄλλη», ποῦ τὴν κρατοῦσε δὲ ὁ Κροκόδειλος, πῆγε καὶ κρύφτηκε μέσα στὴ φτέρη, πίσω ἀπὸ τὸν μικρό του λόφο, ποῦ ἦταν στὴν μέση ἀκριβῶς τοῦ διαστήματος, ποῦ ἐχώριζε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

Τὸ διάστημα αὐτὸ ἦταν ἀρκετό, σχεδὸν ὡς εἴκοσι μέτρα, ὅσο δηλαδὴ ἦταν καὶ τὸ σχοινί. Καὶ οὔτε ὁ Ἐλέφας ἔβλεπε τὸν Κροκόδειλο, οὔτε ὁ Κροκόδειλος τὸν Ἐλέφαντα· ἀλλὰ καθένας ἐνόμιζε ὅτι εἶχε ἀντίπαλο τὸν Γιαννάκη.

Τότε αὐτός, ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του, τοὺς ἐφώναξε δυνατά:

— Προσοχή! Μόλις ἀκούσετε τὸ σύνθημα, νὰ τραβήξετε μ' ὅλη σας τὴ δύναμι! Σᾶς τὸ ξαναλέω ὅμως καὶ νὰ τὸ ξέρετε, ὅτι ἡ δύναμί σας εἶνε μηδαμινὴ μπροστὰ στὴ δική μου καὶ θὰ σᾶς νικήσω!

— Ἔλα τώρα! πὲς τὸ σύνθημα καὶ θὰ τὸ ἰδοῦμε! ἀποκρίθηκε ὁ Κροκόδειλος.

— Ἄφισε τώρα τὰ καυχήματα! εἶπε συγχρόνως καὶ ὁ Ἐλέφας.

Οὔτε αὐτὸς ἄκουσε τὸν Κροκόδειλο, οὔτε ἐκεῖνος τὸν Ἐλέφαντα. Ὁ Γιαννάκης ὅμως ποῦ ἦταν, καθὼς εἴπαμε, στὴ μέση, τοὺς ἄκουσε καὶ τοὺς δυό. Καὶ μόλις κρατῶντας τὰ γέλια, ξαναφώναξε:

«Δὲν σᾶς τἄλεγα ἐγώ;» (Σελ. 95, στ. β').

— Καλά! καλά!.. Λοιπόν, ἕτοιμοι;.. Ἐμπρός!

Τοὺς ἔδωσε ἔτσι τὸ σύνθημα κι' ἀμέσως ὁ Ἐλέφας ἄρχισε νὰ τραβᾷ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Κροκόδειλος. Στὴν ἀρχὴ ἐλαφρά, σιγά, μαλακά. Ἔπειτα ὅμως, ὁλοένα δυνατώτερα. Καὶ δός του γιὰ νὰ παρασύρῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ δός του, ἀλλὰ ποῦ! Τοῦ κάκου ἔδαλαν ὅλη τους τὴ δύναμι, τόσο πιά, ποῦ ἔχασαν, ὄχι μόνον τὴν ἀναπνοή τους, ἀλλὰ καὶ τὴ γαλήνη τους καὶ τὴν ἀταραξία. Ὁ χοντρο-Ἐλέφας μάλιστα ἔκανε τέτοιο ἀγῶνά, ὥστε πολλὰ δένδρα, ποῦ τὰ κούνησε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔσπασαν ἀπὸ τὸ βάρος του. Ὁ Κροκόδειλος πάλι εἶχε πέσῃ στὸ ποτάμι κ' ἔκανε τόσο παράφορα κινήματα, ὥστε τὸ νερὸ ἀναστατώθηκε κ' ἐχόρευαν ἀπὸ τὴν τρικυκυμία ἡ βαρκοῦλες τῶν ψαράδων, ποῦ εἶχαν ρίξῃ τὰ δίκτυά τους ἐκεῖ - κοντά.

«Ὁ Ἐλέφας ξαπλώθηκε χάμω καὶ κυλίσθηκε...» (Σελ. 95. στ. 6'.)

Ἐννοεῖται, ὅτι καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ δυνατοὺς ἀντιπάλους, νομίζων πῶς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸν Γιαννάκη, ἀποροῦσε πολὺ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ἀντίστασι ποῦ εὕρισκε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν νικήσῃ. Ἦταν πιὰ ζήτημα φιλοτιμίας. Καὶ θὰ τραβοῦσαν ἔτσι ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ ὑποχωρήσῃ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι τι, ποῦ ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ: Ἀπὸ τὰ πολλὰ τραβήγματα, στὸ τέλος κόπηκε τὸ σχοινί.

Ὁ Ἐλέφας τότε ξαπλώθηκε χάμω καὶ κυλίσθηκε δέκα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ ὁ Κροκόδειλος, μὲ τὴν τούμπα ποῦ πῆρε, λίγο ἔλειψε νὰ σπάσῃ τὴν οὐρά [του στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ!

Στὸν κρυψῶνά του, ὁ πονηρὸς ὁ Γιαννάκης ἐδάκρυζε ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια κ' ἔτριβε τὰ χέρια του, δηλαδὴ τὰ πόδια του, ἀπὸ τὴ χαρά. Καὶ ἅμα εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα, ἔτρεξε ἴσα στὸν Ἐλέφαντα, ποῦ τὸν βρῆκε σὲ κακὴ κατάστασι, καταϊδρωμένο, μὲ κατεβασμένα τ' αὐτιά, νάγωνίζεται γιὰ νὰ σηκωθῆ.

— Τὰ εἴδατε, κύριε Ἐλέφαντα; τοῦ ἐφώναξε· δὲν σᾶς τἄλεγα ἐγώ; Νά, ἂν δὲν ἔσπαζε τὸ σχοινί, βεβαιότατα ποῦ θὰ σᾶς ἔσερνα ἐπάνω μου. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ πάψετε τώρα νὰ καυχᾶσθε γιὰ τὴ δύναμί σας. Χαίρετε, κύριε Μακροπροβοσκίδα!

Ὁ γίγαντας τοῦ δάσους αἰσθάνετο τόση ταπείνωσι γιὰ τὴν ἧττα του, ὥστε δὲν βρῆκε νὰ πῆ λέξι.

Τότε ὁ Γιαννάκης ἔτρεξε στὸν Κροκόδειλο.

— Οὐά, κύριε Ἀμφίβιε! τοῦ ἐφώναξε. Εἴδατε πῶς, ἂν τὸ παληόσχοινο βαστοῦσε ἀκόμη λίγο, θὰ σᾶς ἔβγαζα ἀπὸ τὸ ποτάμι σας καὶ θὰ σᾶς ἀνάγκαζα νὰ τρέξετε σὲ μένα, πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ ἐπιθυμούσατε; Πεισθῆτε τώρα, ὅτι ἡ δύναμις καὶ τὸ μπόϊ εἶνε δυὸ πράγματα διαφορετικά. Χαίρετε, κύριε Μακρομούτρη!

Ὁ Κροκόδειλος ἐπρασίνισε ἀπ' τὸ θυμό του. Ἀλλὰ νικημένος κι' αὐτός, ταπεινωμένος σὰν τὸν Ἐλέφαντα, δὲν εἶπε λέξι. Ἔκαμε μόνο μακροβοῦτι στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ ντροπή του...

(Emile Pech) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΙΠΛΟΣ ΠΟΝΟΣ

(*Διασκευή*)

Γιὰ νὰ κόψῃ ἕνας χωριάτης
Μιὰ παλιὰ βελανιδιά,
Σφῆνες κάνει ἀπ' τὰ δικά της
Μεγαλύτερα κλαδιά . . .
— «Ἄχ, διπλὰ πονῶ, ποῦ σφῆνες
Μοῦχουν κάνει τά παιδιά,
Τῆς Μανούλας τους μ' ἐκεῖνες
Νὰ ξεσχίσουν τὴν καρδιά!»

ΚΟΤΣΥΦΙ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

— Γιὰ ποῦ μὲ τόσο κέφι
Κοτσύφι μου; «—Στὰ νέφη...
Καὶ Σύ, κορυδαλέ μου,
Χαμοπετᾷς, καλέ μου*;»
— Θαρρῶ, μικρὰ δὲν ἔχεις
Καὶ στά... ψηλά μοῦ τρέχεις!
Μά ὅποιος ποιδάκια τρέφει...
Πιὰ δὲν ζητάει τὰ νέφη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Γνωστό, πόσο ψηλὰ πετάει ὁ Κορυδαλὸς κελαϊδώντας γλυκὰ καὶ φαιδρά, μὰ ὅσο δὲν ἔχει μικρά.—Σ. Π.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἔδειχνε μιὰ ἔκπληξι, ποῦ ἦταν βέβαια προσποιητή.

— Ἀλήθεια; εἶπα ἐγώ, σὰ νὰ τὸν πίστεψα. Κ' ἔρχεσθε νὰ ἰδῆτε τὸν πατέρα μου;

Ἡ ἔκπληξις τοῦ Βάρθου μεγάλωσε καὶ τώρα ἐφάνηκε πιὸ ἀληθινή.

— Μὰ νομίζω ὅτι ὁ σινιὸρ πατέρας σας δὲν εἶν' ἐδῶ! ἐφώναξε. Λείπει στὴν πόλι. Νὸν ἐ βέρο; (*)

Ὁ ξένος μιλοῦσε πολὺ ἄσχημα τὰ ἀγγλικὰ καὶ μὲ μιὰ ἰταλική, σικελικὴ προφορά, ἀκόμη πιὸ κτυπητὴ ἀπὸ τὴν προφορὰ τοῦ Φρατζέσκου.

— Ναί, ἀλλὰ τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Θὰ γυρίσῃ σήμερα μὲ δυὸ-τρεῖς φίλους του. Ἂν θέλετε νὰ περιμένετε λίγο, νομίζω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἰδῆτε.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ ἀληθινὸ κ' ἐθιάσθηκα νὰ τὸ ἀνακοινώσω, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ εἶχε καλὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Βάρθος ἐξάφνα μποροῦσε νὰ σκεφθῆ, ὅτι θᾶταν φρονιμώτερο νὰ φύγῃ...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀδελφός του Τομάζος, ἀνήσυχος, κάτι τοῦ εἶπε ς' αὐτί, ποῦ δὲν τἄκουσα. Καὶ ὁ Βάρθος τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἀπότομο τρόπο, ἰταλικά:

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ! Μπορεῖ καὶ νὰρ γήσῃ ὧρες. Ἔχουμε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ κάμωμε 'μεῖς ἐκεῖνο ποῦ θέλουμε!

Χάρις στὰ μαθήματα τοῦ Φραντζέσκου, καὶ προπάντων στὴν πρακτική ποῦ ἔκανα μιλῶντας μαζί του ἰταλικά, ἡ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ Βάρθου Μπαρμπούτζη μοῦ ἦταν τώρα πιὸ εὐνόητη ἀπὸ τἄθλια ἀγγλικά του. Κι' ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔδωσε στὸν ἀδελφό του, δηλωτικὴ τῶν κακῶν του σκοπῶν, μ' ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω.

Ὕστερα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σημαδιακὸ χέρι ἐστράφη 'ς ἐμέ. Προσπάθησε νὰ μετριάσῃ τὴν ἀγρία ἔκφρασι τοῦ προσώπου του μ' ἕνα μορφασμὸ σὰ χαμόγελο· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπαίσιο.

— Ἄ λ τ ρ ο! (*) εἶπε· δὲν ἤλθαμε σήμερα νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν κύριο πατέρα σας. Γυρεύουμε ἕνα πατριώτη μας, ποῦ μένει μαζί σας, τὸν Φραντζέσκο Καζάλε. Ἤλθαμε ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Σικελία γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦμε.

— Ἔκάματε πολὺ καλά, ἀποκρίθηκα ἐγώ, κι' αὐτὸ δείχνει πόσο τὸν ἀγαπᾶτε. Ἀλλά...

— Δὲν μᾶς περιμένει, ξέρετε! μὲ διέκοψε ὁ Βάρθος· εἶνε γι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη ἔκπληξις. Καὶ βιαζόμαστε νὰ τοῦ τὴν κάμωμε, σινιορίνο. Σᾶς παρακαλῶ, ὁδηγῆστέ μας 'ς αὐτὸν γρήγορα! Ποῦ εἶνε;

Τὸ χαμόγελο τοῦ σημαδιακοῦ ἀνθρώπου εἶχε γίνῃ διαβολικό.

«Ὁ Βάρθος ἄνοιγε ἀκόμη καὶ τὰ νευοὶ ἀπτια...»

Εὐτυχῶς θυμήθηκα, ὅτι ὁ Φραντζέσκος εἶχε προδοθῆ μόνος του μὲ τὴ σικελική του ἐκείνη ἀναφώνησι (γκουάρντα λὰ γκάμπα), ποῦ τὴν ὑπεδέχθηκε ἀπὸ κάτω ἕνα γέλιο φρικτό. Δὲν ἔπρεπε νὰ πῶ ψέμματα.

— Ναί, ἀποκρίθηκα· πρὸ ὀλίγου ὁ Φραντζέσκος ἦταν μαζί μου ἐδῶ· περιμένομε νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀνέβαινε. Ὕστερα ὅμως, τὴ στιγμὴ ποῦ κάποιος ἀπὸ σᾶς ἔπεσε, ἐκύτταξα δίπλα μου καὶ δὲν τὸν ξαναεῖδα.

Ἦταν ἡ ἀλήθεια, μὲ κάποιους περιορισμούς, μὲ τὶς ἀναγκαῖες ἐπιφυλάξεις. Ἤθελα νὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν, ὅτι ὁ Φραντζέσκος τοὺς ἐγνώρισε κ' ἐκρύφθηκε, ἀλλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν ἤξερα ἀπολύτως τίποτε καὶ θεωροῦσα κάτι τυχαῖο ἢ ἀνεξήγητο γιὰ μένα τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ὑπηρέτη μας. Ἤλπιζα μ' αὐτό, ὅτι ἄμα ἔψαχναν παντοῦ καὶ δὲν τὸν εὕρισκαν πουθενά, θἄμπαιναν πάλι στὴ βάρκα τους καὶ θὰ πήγαιναν ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦλθαν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἦταν πολὺ τεχνικό, πολὺ διπλωματικό, γιὰ ἕνα παιδὶ δεκατριῶν μόλις ἐτῶν, ποῦ ἤμουν τότε, καὶ τώρα ποῦ τὸ ξαναθυμοῦμαι, θαυμάζω κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος πῶς τὸ σοφίσθηκα ἔτσι καλά.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος τὸν ἄλλον! ἐβλαστήμησε στὴ γλῶσσά του ὁ Βάρθος· ἐπροδόθηκα! Μυρίσθηκε τὸν κίνδυνο καὶ πῆρε τὰ μέτρα του. Δὲν θὰ τὸν βροῦμε ἀνόποπτο, ὅπως λογαριάζαμε!..

Ὕστερα, μὲ τὸ ἀπαίσιό του χαμόγελο, ποῦ τὸ εἶχε ἀφίσῃ μιὰ στιγμή, ἐστράφη πάλι σὲ μένα:

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἰταλ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

(*) Ἰταλ. «κάθε ἄλλο!»

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ζ'.—ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου*]

Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1803, ἐκ τῆς μεγάλης φαναριωτικῆς οἰκογενείας τῶν Ἡγεμόνων. Πατήρ του ἦτο ὁ Σπαθάριος Κωνσταντῖνος Σοῦτσος, ἄνθρωπος εὐγενὴς καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένος, μήτηρ του δὲ ἡ λογία ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Ἰακώβου Ρίζου Νερουλοῦ. Ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ Δημήτριος ἐφονεύθη νέος εἰς τὸ Δραγατσάνι μὲ τὸν Ἱερὸν Λόχον, ὁ Παναγιώτης ὑπῆρξεν ὁ ποιητὴς τὸν ὁποῖον θὰ ἴδωμεν κατόπιν, καὶ ἡ Αἰκατερίνη διεκρίθη ὡς λογία, μεταφράστρια καὶ ποιήτρια. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ ἐγκύκλια εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Χίου, οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι ἐστάλησαν εἰς τὸ Παρίσι, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὰς σπουδάς των· ἀλλ' ἐκραγείσης τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως, κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μετέβη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ Ναύπλιον. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ τὰ ποιήματά του, σατυρικὰ κυρίως, διότι ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἦτο προπάντων ἔξοχος σατυρικός. Ἐκτὸς τῶν σατυρῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν, ὁριμυτάτων, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐστοίχισαν, καὶ ἐπὶ Καποδιστρίου εἰς τὸ Ναύπλιον, καὶ ἐπὶ Ὀθωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, παντοίας καταδιώξεις, ἐκπατρισμοὺς καὶ φυλακίσεις, ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἔγραψε καὶ ποιήματα πατριωτικά. Ἐκ τῶν γνωστοτέρων του εἶνε «Ἡ Τουρκομάχος Ἑλλὰς» καὶ «Ὁ Περιπλανώμενος». Ἐπικολυρικὰ ἐκτενῆ, τῶν ὁποίων πλεῖστα ἀποσπάσματα οἱ φίλοι μας γνωρίζουν ἀπὸ τ' Ἀναγνωσματάρια τῶν σχολείων. Καταδιωκόμενος πάντοτε, ὁ ποιητὴς ἀπέθανε πάμπτωχος εἰς τὴν Σμύρνην τὸ 1863. Ἀλλὰ μετὰ 14 ἔτη, τὰ ὀστᾶ του μετεφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐτάφησαν μετὰ πάσης τιμῆς.

Εἰς τὸν παλαιὸν χιτῶνα.

Φιλοσόφει!... Μὴ λυπῆσαι;
Φόρεμά μου γηραλέον!
Εἴχομεν τὴν ἐποχήν μας,
Ἤμουν νέος κ' ἦσουν νέον.
Πλὴν ἡ πρώτη καλλονή σου,
Ἡ νεότης σου, δὲν ζῇ
Κ' ἐγηράσαμεν μαζί!
Μὴ νομίσῃς πολὺν χρόνον
Πῶς μ' ἔμὲ θὰ τυραννῆσαι
Καὶ ἡμέρας μὴ φοβῆσαι
Μεμιγμένας μὲ χαλάζας,
Μὲ βροχὰς καὶ τρικυμίας...
Τοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου,
Τὸν ζυγὸν τῆς κοινωνίας,
Βαρυνθεῖσα ἡ ψυχή μου,
Ἢ τὸν τάφον θὰ ἐκλέξῃ,
Ἢ τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.
Ἤθελα,—σὰν ἀποθάνω,—
Εἰς τοὺς κλάδους γηραλέας
Μελαγχολικῆς ἰτέας,
Εἰς τὸ μνῆμά μου πλησίον,
Φίλος μου νὰ σ' ἀποθέσῃ.
Κι' ἂν κοινέγας νὰ περάσῃ
Ἀπ' τὴν ἔρημον συμπέσῃ,
«Ποιητοῦ—εἰπέ τον—ἤμουν
-Ἀκηλίδωτος χιτών.
Ἐγὼ ζῶ κ' ἡ πέτρα κρύπτει
Καὶ τὴν μνήμην του κι' αὐτόν!»

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ, οἱ δρόμοι δὲν φωτίζονται πολύ, ὁ κὺρ Λάμπρος γυρίζει τὴ νύκτα στὸ σπίτι του κρατῶντας ἕνα φανάρι. Τὸ φῶς του τὸν καθοδηγεῖ τώρα σὲ μιὰ ἔρημη καὶ κατασκότεινη συνοικία, ὅταν ἔξαφνα, ἐκεῖ στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου, βλέπει ἔντρομος τὴν σκιὰ ἑνὸς λωποδύτη, ποῦ παραφυλάττει μὲ μιὰ κόμια στὸ χέρι. Δυστυχία του τοῦ κὺρ Λάμπρου! Ὁ λωποδύτης θὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ φανάρι του.—Ἀλλὸ ὄχι! Τὸ φανάρι θὰ σώσῃ τὸ πορτοφόλι. Ὁ κὺρ Λάμπρος ποῦ τοῦ ἦλθε μιὰ φαεινὴ ἰδέα, ἀφίνει ἀπὸ πίσω του τὸ φανάρι, στέκεται εἰς προσοχὴν καὶ ὑψώνει τὸ μπαστουνί του... Μιὰ πελωρία σκιὰ φρουροῦ χωροφύλακος σχηματίζεται τότε στὸν τοῖχο. Ὁ λωποδύτης τὴν βλέπει καί... ὅπου φύγῃ φύγῃ! Εἶνε ἡ σκιὰ τοῦ Νόμου ποῦ προστατεύει. Καὶ ὁ κὺρ Λάμπρος φθάνει στὸ σπίτι του σῶος, ἀβλαβής, χαρούμενος καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὸ στρατήγημά του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ

Ἥλιου ἀκτῖνα δὲν τὸ ἔβλεπε τὸ μικρό, τὸ ἄφυλλο δενδράκι τῆς σκοτεινῆς αὐλῆς· μόνο του ἐφύτρωνε, κατάμονο, δίχως κανένα στήριγμα, κανένα ξύλο, κανένα καρφὶ γιὰ ν' ἀρπαχθῆ. Μονάχο, λυπημένο, ἀσθενικό, ἐσήκωνε ψηλὰ τὰ κλωνάκια του κι' ἀντίκρυζε ἀπὸ πάνω ἕνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ, ποῦ ὁ ἥλιος, γράφωντας τὸν δρόμο του, δὲν περνοῦσε κοτὲ ἀπὸ 'κεῖ—μὰ ἦταν τόσο, τόσο ψηλά, ποῦ τὸ ἔπιανε ζάλη. Γύρω του ὑγροὶ τοῖχοι, σὰν κανενὸς ἔρημου πύργου· κοντά του ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν εἶχε φανῆ, κομμὰ καρδιὰ δὲν τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν καλωσύνη της, κανένα μάτι δὲν τὸ εἶδε στιγὰ-στιγὰ νὰ μεγαλώνῃ. Πουθένα δὲν ἐκάθησε 'στὰ κλαδιά του νὰ ψάλλῃ τὴν ἄνοιξι· τὸ φθινόπωρο, ποῦ ἐμίσευαν τὰ τρομαγμένα κοπάδια, ἄκουγε πότε-πότε κανένα φτεροκόπημα, ἀλλ' ὅσο νὰ στρέψῃ ψηλά, τὸ πουλάκι εἶχε χαθῆ· ποῦ νὰ τὸ ἰδοῦν ἐκεῖ, χωμένο μέσα 'ς τοὺς στοιβαγμένους ἐκείνους ὄγκους! Φθινόπωρο παντοτεινὸ γύρω του, φθινόπωρο παντοτεινὸ στὴν ψυχή του, φθινόπωρο παντοτεινὸ καὶ 'ς τὴν καρδιά του. Κάποτε ἐβγῆκαν μερικὰ σκουλήκια καὶ ἔγλυφαν τὶς ρίζες του καὶ κεῖνα, καὶ ἔτρωγαν τὸν κορμό του. Τἄβλεπε τὸ δενδράκι καὶ ἔλεγε: «Αὐτὰ δὲν θὰ 'μπορέσουν νὰ ἰδοῦν τὸν ἥλιο ποτέ!» Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ θὰ μποροῦσε; Κάποτε-κάποτε, σὰν ὄνειρο μακρινὸ καὶ λησμονημένο, τοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ξεπετάξῃ ἀπ' τὰ μαρασμένα ἐκεῖνα βάθη, θ' ἀφίσῃ πίσω του τὴν ὑγρὴ πνοὴ τῆς σκοτεινῆς του φυλακῆς καὶ τῆς σιωπηλὲς ἀράχνες, θ' ἀντικρύσῃ τὸν ἥλιο, θὰ καμαρώσῃ τὰ σύννεφα, θὰ χαιρετήσῃ τὰ πουλιά...

Μὰ γρήγορα τὸ ἔπιανε ἡ προτερινὴ λύπη του καὶ οὔτε τὸ πίστευε αὐτὸ πιά, καθὼς ἐζάρωνε πάλι, μακρυὰ ἀπὸ τὶς καταιγίδες ποῦ ἐτάραζαν τὸν οὐρανό, μὰ καὶ μακρυὰ ἀπ' τὸ φῶς, ποῦ τὸν πλημμυροῦσε.

Ἀναρίθμητα τέτοια δενδράκια, σὲ ἀναρίθμητες μεριὲς τοῦ κόσμου, φυτρώνουν ἀπὸ κάποιον ἀπορριγμένο σπόρο, ἀναβαίνουν, ζοῦν λίγο καὶ πεθαίνουν, γέρνωντας 'στὴ γῆ τὰ μαραμένα τους κλαδιά. Ἐκεῖνο ὅμως εἶχε τὴν εὐτυχία κάποιος νὰ τὸ ἰδῆ, κάποιος, ποῦ ἡ τύχη τὸν ἔφερε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ νὰ τὸ πάρῃ, ἀκέραιο ὅπως ἦταν, νὰ πάῃ ἀλλοῦ νὰ τὸ φυτέψῃ. Μακάρι νὰ τὴν εἶχαν ὅλα αὐτὴν τὴν εὐτυχία! Ἐρριζοβόλησε βαθειά, ἔσφιξαν ἡ ρίζες του παχειοὺς βώλους, ἔγινε ψηλό, ἀκλόνητο, ἐχαιρέτιζε τὰ μεγαλύτερα δένδρα τριγύρω του, ἔλαμπε 'στοῦ ἥλιου τὸ φῶς, ἐμούσκευε ἀπὸ τὴ βροχή, τὤδερνε τὸ χαλάζι, τὸ λύγιζε ὁ βορριᾶς, τὸ φοβέριζαν ἡ σπαθιὲς τοῦ κεραυνοῦ, τὤπνιγε ἡ πάχνη, κ' ἡ κορυφή του ἐφάνταζε σὰν κατάρτι καραβιοῦ χωμένο κάτω ἀπὸ τὸ κῦμα, γιὰ νὰ ξαναπροβάλῃ ὅμως πάλι ἀπείραχτη ὅπως πρῶτα. Πράσινο, φυλλωμένο, ἀδάμαστο. Χαιρόντανε τὴ ζωὴ καὶ τὴ ρουφοῦσε ἀπὸ παντοῦ· ἀπὸ τὸ διάφανο νερό, ποῦ γλουγλούκιζε 'ς τὶς ρίζες του, ἀπὸ τὸ φῶς, ποῦ τὸ χάϊδευε, ἀπὸ τὸν ἀέρα, ποῦ τὸ λίκνιζε 'ς τὰ φτερά του.

Πέρασε καιρός, τὸ δένδρο ψήλωσε, ἀντίκρυσε τὰ μακρινὰ καμπαναριὰ καὶ τὶς μακρινὲς κορφές· καὶ μέσα σ' ὅλα ἐκεῖνα καὶ τὸ στόμα τοῦ παλιοῦ καστελλιοῦ· τὸ δένδρο ἔτριξε, μόλις τὸ ἀντίκρυσε ἀπὸ 'πάνω ὡς κάτω, δίχως νὰ φυσᾷ οὔτε πνοή· τὸ στόμα ἐκεῖνο ἦταν σὰν τὸ στόμα τοῦ θανάτου, μαῦρο, σκοταδερό, κι' ὅμως κάτι ξυπνοῦσε μέσα 'ς τὸ δένδρο.—Μήπως;— Ἄ, ὄχι ποτέ, οὔτε νὰ τὸ σκεφθῆ ὅτι ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ σκότος. Μὰ γιατὶ λοιπὸν νὰ τοῦρθῃ αὐτὸς ὁ τρόμος;—Γύρισε ἄλλοῦ τὰ κλαριά του κι' ἔμεινε ἀκίνητο καὶ συλλογισμένο κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό.. Ἐβγῆκε πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ ἥλιος καὶ πάλι ξανάνοιξε τὸ μαῦρο ἐκεῖνο στόμα ποῦ 'στὸν φάρυγγά του ὑφαιναν ἡ ἀράχνες σιωπηλές. Τί νὰ ζητοῦσε ἐκεῖνο τὸ στόμα; Ἦταν σὰν στόμα μάννας, ποὺ ἤθελε νὰ φιλήσῃ ἕνα ἀρπαγμένο της παιδί, ἢ σὰν ἕνα στόμα ἀχόρταγο, ποῦ ζητοῦσε, δίχως νὰ δίχνῃ κανένα ψεύτικο στόλισμα, νὰ καταπιῇ μόνο; Πάλι τὸ δένδρο ἔμεινε ἀκίνητο κάτω ἀπ' τὸν οὐρανό, συλλογισμένο, μὲ κλαδιὰ γυρτά...

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, συνήθισε νὰ βλέπῃ τὸ κάστρο καὶ νὰ τοῦ στέλλῃ χαιρετίσματα, ἄρχισε νὰ τὸ σκέπτεται καὶ νὰ τὸ παρατηρῇ ὅλη τὴν ὥρα· 'στὴν ἀρχὴ ρωτιοῦνταν καὶ μόνο του: «Μὰ γιατὶ θέλω νὰ τὸ κυττάζω;» Ὕστερα ὅμως δὲν εἶχαν μαμμιὰ ἀξία γιὰ κεῖνο οὔτε τὰ πολύχρωμα φυλλώματα, οὔτε τῶν πουλιῶν ἡ λαλιά, οὔτε ὅλη ἡ γαλήνη, ποῦ ἀπλώνετο τριγύρω,—λὲς γιὰ νὰ τὸ κάνῃ ν' ἀφίσῃ τοὺς συλλογισμούς του. Τὸ κάστρο του! Τὸ κάστρο του! Τίποτ' ἄλλο πιά. Ζήλευε πάλι τὰ πουλιά, ποῦ πετοῦσαν, μὰ τὰ ζήλευε τώρα γιατὶ δὲν εἶχε κι' αὐτὸ φτερὰ νὰ φύγῃ μαζί τους. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἄρχισε νὰ μαραίνεται· ὁ κηπουρὸς τὸ κύτταζε, τὸ ψηλαφοῦσε, τὸ ζουλοῦσε, δὲν μποροῦσε τίποτα ν' ἀνακαλύψῃ. Ἦταν μιὰ ἀρρώστεια πολὺ περίεργη... Εἶχε μείνει πάλι μόνο κοντὰ ς' ἄλλα. Σὲ κανένα δὲν τολμοῦσε νὰ 'πῇ ἕνα τόσο τρελλὸ μυστικό, καθὼς μιλοῦσαν ἐκεῖνα τὴ βουερή τους ὁμιλία στὸν ἄνεμο. Ἔγειρε μόνο του μιὰ μέρα καὶ

σωριάσθηκε χάμω 'στὴ χλόη, ποῦ ἔσφυζε ἡ ἀνοιξιάτικη ζωὴ καὶ ἔθλεπε ποῦ τραβοῦσαν ἀπὸ πάνω του ὀρθὰ τὰ πράσινα κλαριά, πάντα πρὸς τὰ ψηλά...

'Αναρίθμητα δενδράκια ζεῦν καὶ πεθαίνουν σ' ἕνα μουχλιασμένο καστέλλι. "Αν εἶχαν τὴν δική του τύχη, τὴν δική του εὐτυχία!..

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

(*'Αναδιφήσεις τοῦ 'Ανανία*)

Τί γέλια!.. τί γέλια!..

'Η Διάπλασις μοῦ ἐπέταξε προχθὲς εἰς τὸ τραπέζι ἕνα σωρὸ γράμματα καὶ μοῦ εἶπε γελῶντας:

— Διάβασε, διάβασε νὰ ἰδῇς τί ἔπαθαν τὰ παιδιά μας μὲ τὰς 'Αναδιφήσεις σου!..

"Αρχισα νὰ διαβάζω μὲ περιέργεια.

Τὸ πρῶτον ὅμως, ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτά, μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς *Παναχαΐδος*, δὲν ἐμαρτυροῦσε κανενὸς εἴδους πάθημα. Τὸ καλὸ κορίτσι γράφει ἁπλῶς στὴ Διάπλασι:

«'Ο 'Ανανίας ποῦ ὅλο ξανανειώνει,(— εὐχαριστῶ πολύ!—) ἐνίκησεν ὅλους. Πρῶτα, μόλις ἐλάμβανα τὸ φυλλάδιο, ἐδιάβαζα τὴν 'Επιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φαίδωνος. Τώρα,—καὶ δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ ὑποτιμήσω τὴν ἀξίαν τῶν 'Αθηναϊκῶν 'Επιστολῶν,—προτιμοῦσα νὰ διαβάζω τὴν *Διάπλασιν πρὸ 40 ἐτῶν*. "Αχ, τί ὡραῖο ποὺ εἶνε νὰ βλέπῃς ἐκεῖ ἀνθρώπους, ποὺ κατέχουν σήμερα μεγάλας θέσεις καὶ νὰ σκέπτεσαι, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἴσως μιὰ μέρα καὶ ἡ σειρά σου νὰ διηγηθῇ καὶ γιὰ σένα ὁ 'Ανανίας (ὁ ἀθάνατος) πῶς ἔδρασες εἰς τὴν Διάπλασιν, διὰ νὰ τὸ διαβάσουν τὰ παιδιὰ τοῦ μέλλοντος! Μὰ δὲν εἶνε ὡραῖο; 'Εγὼ τοὐλάχιστον, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ, ἂν ἔβλεπα μετὰ 40 ἔτη νὰ μὲ γράφουν εἰς τὴν *Διάπλασιν* ὡς κάτι τί.» "Ε, καὶ ποιὸν δὲν θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε;...

* * *

'Αλλὰ καὶ τὸ δεύτερον γράμμα ποῦ ἔπιασα στὸ χέρι μου, ὑπογραμμένον ἀπὸ τὸν παλαιόν μας συνεργάτην κ. Νικ. 'Εγγλέσην, δὲν ἐδικαιολογοῦσε καθόλου τὰ γέλια τῆς Διαπλάσεως. Ἀπεναντίας μάλιστα...

«...Ὁ *Ὁδηγὸς τῆς 'Ελλάδος*,—γράφει ὁ ἀγαπητός μας φίλος,—μὲ ἀπομακρύνει τώρα ἀπὸ κάθε ἄλλην πνευματικὴν ἐνασχόλησιν ἐν τούτοις παρακολουθῶ τὸν τύπον, παρακολουθῶ καὶ τὰς σπουδὰς τῶν τέκνων μου, ποὺ ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐκλεκτά τους βιβλία εἶνε καὶ ἡ *Διάπλασις*. Εἰς τὸ τελευταῖον λοιπὸν φύλλον, ὑπὸ τὸν τίτλον «'Η Διάπλασις πρὸ 40 ἐτῶν», εἶδα καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ 2ου τεύχους τοῦ α' ἔτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο στιχουργήματά μου!

«Πρὸ 40 ἐτῶν, φίλτατε Παπαδόπουλε! ἔφηβοι ἀκόμη, βαδίζοντες εἰς τὸ 17ον ἔτος τῆς χρυσῆς ἡλικίας μας, ὅταν ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ χαρὰ μόνον!.. Εἰς ποίας συγκινήσεις περιέπεσα λεληθότως τὴν νύκτα ἐκείνην, μόνος μεταξὺ τῆς Βιβλιοθήκης μου, ὅπου περιέφερα τὸ βλέμμα, ζητῶν εἰς τοὺς τίτλους τῶν παρατασσομένων τόμων, τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεινῶν φίλων ἐν τῇ μακρᾷ σταδιοδρομίᾳ τῶν 40 ἐτῶν!..

«"Αρα πόσοι ἐξ ἡμῶν, τῶν συνδετυμόνων εἰς τὴν φιλολογικὴν παιδαισίαν τῆς Διαπλάσεως, θὰ ἐπιζήσωμεν διὰ νὰ ἑορτάσωμεν τὴν Πεντηκονταετηρίδα τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς κ' ἐκπολιτιστικῆς δράσεώς σου;

«Τὸ εὔχομαι δι' ὅλους τοὺς ἐπιζῶντας, πλέον ὅμως δι' ἐσέ, τὸν ἀκατάβλητον, τὸν ἀκούραστον, τὸν μέγαν ἀλτρουϊστήν, τὸν θυσιασθέντα εἰς τὴν εὐγενῆ ἀποστολήν του, τὸν ἀληθῶς ἐργασθέντα εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ διαμόρφωσιν τῶν 'Ελληνοπαίδων, ὅσον ὅλοι ὁμοῦ οἱ τῶν παίδων ἀγωγεῖς καὶ διδάσκαλοι...»

* * *

Μαζὺ μὲ τὸ ὡραῖον καὶ συγκινητικὸν αὐτὸ γράμμα, ὁ κ. Ἐγγλέσης στέλει καὶ δύο ἀνέκδοτα ποιήματά του, τὰ ὁποῖα ἀνέσυρε, λέγει, ἀπὸ τὸ παλαιόν του χαρτοφυλάκιον, λησμονημένα ἔργα τῆς χρυσῆς του ἡλικίας. 'Αντιγράφω ἐδῶ τὸ ἕνα:

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΟΙΚΙΑ

Στὴν ἄκραν τοῦ χωρίου, μακρὰν, μακρὰν ἐκεῖ,
Ποῦ ρεῦμα κελαρύζει-ἀθῶον ποταμοῦ,
'Εκεῖ ἓν ἄστρον χύνει τὸ φῶς του τὸ γλυκύ,
'Εκεῖ πτωχὴ καλύβη,—ἂς ζήσωμεν ὁμοῦ!

'Εκεῖ καρδιαὶ δύο ποῦ πάλλουν δι' ἐμέ,
Στοργῆς κι 'ἀγάπης πλήρης: ἡ μήτηρ κ' ὁ πατήρ.
Σὺ πρῶτος σύντροφός μου ὑπῆρξες, ποταμέ,
Καὶ σὺ τὰ βήματά μου ὡδήγει, ὦ ἀστήρ.

'Εκεῖ ἀκόμα κεῖται ἡ πρώτη μου κοιτὶς
Ποῦ ἔμαθα τὴν πρώτην νὰ ψάλλω προσευχή.
'Εκεῖ, πιστέ μου σκύλε, ὁ τόπος ποῦ πατεῖς,
Μὲ εὔθυμα παιγνίδια, ἄχ, τώρα δὲν ἠχεῖ!

"Ω, πότε τοῦ σχολείου ὁ κώδων θὰ κουσθῇ,
"Ω, πότε θὰ ἐπανέλθω, χωρίον μου, ἐκεῖ!
'Η μήτηρ μου προσμένει νὰ μ' ἐνηγκαλισθῇ
"Ω, πότε θὰ σὲ ἴδω, οἰκία πατρική!..

* * *

Ναί, ἀλλὰ τώρα ἀρχίζουν τὰ γέλια...

Καλὰ μοῦ εἶπε ἡ Διάπλασις!

Καὶ νὰ πρῶτα - πρῶτα ὁ ἀγαπητός μας *Οὐράνιος Θόλος*, ὁ ὁποῖος ἔλυσε τὸ Αἴνιγμα τοῦ 2ου ἀριθμοῦ (Πύλη—ὕλη) καὶ... ζητεῖ νὰ τοῦ στείλωμεν ὥς δῶρον τὴν «Μάναν τοῦ Γενιτσάρου» τοῦ κ. 'Αντωνιάδου! 'Ο φίλος μας, βλέπετε, δὲν ἐκατάλαβε ὅτι τὴν ἐπῆρε ἄλλος... πρὸ 40 ἐτῶν!

Νὰ καὶ ὁ *'Αλέξ. Γ. Χατζ.*, ὁ ὁποῖος λύει ἐπίσης τὸ Αἴνιγμα, λύει καὶ τὸ Πρόβλημα τῶν μήλων (6 δκ.), ἀλγεβρικῶς μάλιστα, ἀλλ' αὐτὸς τουλάχιστον χωρὶς νὰ μᾶς γυρεύῃ δῶρα.

'Ακολουθοῦν ἄλλοι πέντε, ποῦ ἐξέλαβαν τὰς ἀναδημοσιεύσεις ἐκείνας ὡς «ἐρωτήσεις τοῦ 'Ανανία» κ' ἔκριναν ἀπαραίτητον νὰ ἀπαντήσουν. 'Αλλὰ τὸ ἀστειότερον εἶνε τὸ γράμμα τοῦ *Γέρω - Δήμου*. Πάθημα μὰ φορά!.. «Μὰ ποῦ νὰ εὑρίσκεται λοιπὸν τὸ γραφεῖον σου, ἀγαπητή μου Διάπλασις; Προχθὲς ἐγύριζα ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψω καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα· (δι' αὐτὸ σοῦ στέλλω τὰς λύσεις μου ταχυδρομικῶς.) 'Επῆγα εἰς τὸν ἀριθμὸν 23 τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, βρῆκα ἕνα σωρὸ μαγαζειά, ἀλλὰ Γραφεῖον τίποτα. 'Ερώτησα ποῦ εἶνε τὸ καφενεῖον τῆς «Ὡραίας 'Ελλάδος» καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι «μετεκομίσθη πρὸ καιροῦ». Καὶ ὅμως γράφεις ρητῶς: «Γραφεῖον Διαπλάσεως, ὁδὸς Αἰόλου 23, παραπλεύρως τῆς 'Ωραίας 'Ελλάδος;»— Τί συμβαίνει;»—Συμβαίνει, φίλε μου, ὅτι ὅταν διαβάζουν κάτι τί, κυττάζουν λίγο καὶ τὸν τίτλο..

* * *

Αμὲ ἡ *'Ελληνικὴ Φιλοξενία*, Κερκυραία, ὡς φαίνεται, ποῦ ἀπορεῖ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰν τὴν ἀποσωπεύῃ εἰς τὴν Κέρκυραν τὴν Διάπλασιν ὁ πρώην βουλευτὴς κ. Τριβυζᾶς, δηλαδὴ ἕνας πεθαμένος;· «Τὸ ξεύρω πολὺ καλά, προσθέτει, ὅτι ὁ κ. Τριβυζᾶς ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν!»

Αμὲ ἡ *Φωτεινὴ Σάντρη* ποῦ συγχαίρει θερμῶς τὴν Διάπλασιν διὰ τὴν συστατικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου, «διὰ τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἄκρας ἐκτιμήσεως» καὶ τὰ λοιπά;.. 'Η *Φωτεινὴ Σάντρη*, βλέπετε, νομίζει ὅτι Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εἶνε ἀκόμη ὁ Ἀνδρέας Αὐγερινὸς, μακαρίτης καὶ αὐτὸς ἀπὸ εἰκοσαετίας!..

Μὰ προσέχετε, παιδιά μου, προσέχετε!

"Αν εἶνε νὰ παίρνετε τοῖς μετρητοῖς, θέλω νὰ πῶ ὡς σημερινά, ὡς σύγχρονα, τὰ συμβάντα πρὸ 40 ἐτῶν, ποῦ διαβάζετε εἰς αὐτὴν τὴν στήλην,—καλημέρα γι' αὔριο, νύφη καὶ ἀποφάγαμε, πάρε με στὸ γάμο σου νὰ σοῦ πῶ καὶ τοῦ χρόνου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε 'Οδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

		ΟΝ		
	ΘΕ	ΜΑΡ	ΔΗ	
ΟΝ	ΜΟΥ	Α	ΣΧΟ	ΟΝ
	ΛΕΙ	ΧΕΙ	ΣΕΙ	
		ΤΡΟΝ		

Νὰ συνορμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων κτιρίων ἢ κατασκευῶν πόλεως.

β'.) Αἴνιγμα

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

"Ορος Βαλκάνειον τὸ ἀρσενικόν μου,
'Υγρὸν τοῦ σώματος τὸ οὐδέτερόν μου

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῖνος

n - n - cr**t - pl*s - l* - m*nt**r - m*m* - l*rsq' - *l - d*t - l* - y*r*t*.

Νἀναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 10ου φύλλου

β'.

6	7	2
1	5	9
8	3	4

α'.) Βόλγας, Δούναβις, Νεῖλος, "Οβις, 'Ορενόκος.—γ'.) Moineau (moi-non.)

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

'Από τὰ βιβλία τοῦ κ. Γρ. **ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ** *(Φαίδωνος), ἀπαραίτητα εἰς κάθε 'Ελληνικὴν Βιβλιοθήκην, μένουν ἀκόμη ἐλάχιστα ἀντίτυπα:*

τῶν «Διηγημάτων» (Δευτέρας καὶ Τρίτης Σειρᾶς) τῆς «Μαργαρίτας Στέφα» (μυθιστορήματος), τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», τοῦ «Θεάτρου» (Πρώτου καὶ Δευτέρου Τόμου), τοῦ «Κόκκινου Βράχου (μυθιστορήματος.)

"Ητοι **ἑπτὰ** *βιβλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων τιμᾶται* **δραχ. 3.** *Καὶ τὰ ἑπτὰ μαζί,* **δραχ. 20.**

Πᾶσα παραγγελία ἀπ' εὐθείας: **πρὸς τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλον, ὁδὸς Εὐριπίδου 38, 'Αθήνας.**

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η Ἑλένη καὶ ἡ Μαρία λέγουν ἀναμεταξύ των μυστικά. 'Ο Τάκης θέλει νὰ τὰ μάθῃ, διότι εἶνε πολὺ περίεργος.

— Δὲν θὰ σοῦ τὰ ποῦμε! τοῦ λέγουν.

Καὶ ἐπείνος, μὴ εὑρίσκων μὲ τί νὰ τὰς φοβερίσῃ:

— "Αν δὲν μοῦ τὰ πῆτε, φωνάζει. Θὰ τὰ πῶ ὅλα τῆς μαμμᾶς!

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ 'Αστοῦ

* * *

— Νίκο, τί ἔγεινε τὸ γράμμα ποῦ εἶχ' ἀφίσῃ ἐπάνω στὰ τραπέζι;

— Τὸ ἔρριξα στὸ Ταχυδρομεῖο, μαμμά.

— Μὰ δὲν εἶδες πῶς δὲν εἶχε διεύθυνσι;

— Τὸ εἶδα, ἀλλὰ ἐνόμισα μήπως δὲν ἤθελες νὰ ἰδοῦν σὲ ποιὸν τὸ στέλνεις.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος 'Ελληνοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1917.

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, ἀγαπητά μου παιδιά. 'Η Ἱερὰ Σύνοδος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν τροφίμων, προπάντων τοῦ ψωμιοῦ, κατήργησε τὴν νηστείαν. Εἰμπορεῖτε νὰ τρώγετε ὅ,τι θέλετε, δηλαδὴ ὅ,τι εὑρίσκετε, χωρὶς ἁμαρτίαν. Ἀλλὰ νὰ προσεύχεσθε θερμὰ καὶ νὰ παρακαλῆτε τὸν Θεὸν νἀπαλλάξῃ γρήγορα τὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὰ βάσανά της καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἑορτάσωμεν ἕνα χαρούμενο κ' εὐτυχισμένο Πάσχα. 'Αμήν!

Μὴ λησμονῆτε εἰς τὰς προσευχάς σας καὶ τὴν μητέρα Διάπλασιν, ποῦ εὑρίσκεται ἡ καϊμένη εἰς τόσην στενοχωρίαν, χωρισμένη ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τῶν παιδιῶν της καὶ βλέπουσα καθημερινῶς τοὺς πόρους της ἐλαττουμένους... Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν «Σὺν 'Αθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», προσεύχεσθε μέν, ξεσπαθώνετε δέ. Μόνον μὲ τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ ζήσῃ ἡ Διάπλασις, ὥστε νὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ εὐτυχία.

Τὸ σημερινὸν φυλλάδιον δὲν ἔχει «'Αθηναϊκὴν 'Επιστολήν». Μὴν ἀνησυχήσετε, ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του. Ἀλλὰ συνέβη ἕνα λάθος. 'Ελησμόνησα, ὅλως διόλου, νὰ ἔμενεν ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τοῦ διηγήματος «Τὸ τρελλὸ κουνέλι», καὶ δὲν τὸ ἐνθυμήθην, παρ' ἀφοῦ ἔγειναν ὅλαι σχεδὸν αἱ σελίδες. 'Ετσι, τὴν τελευταίαν στιγμήν, εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα νὰ μὴ γράψῃ 'Επιστολήν, διὰ νὰ βίλω εἰς τὴν γ' σελίδα, τὴν μόνην ποῦ ἔμενε διαθέσιμη, τὸ «Κουνέλι».

Αἱ *Δοξασμέναι 'Αθῆναι* μοῦ γράφουν: «Αἱ ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴ Διάπλασι εἶνε σὰν ἐκεῖνες ποῦ ἔχει κάθε παιδί, ὅταν ξέρῃ νὰ διακρίνῃ τὸ ἀληθινὰ καλὸ περιοδικό. ἀπὸ τὸ ἄλλο ποῦ τὸ ἐκδίδει ὅποιος τύχῃ. Θυμάζω ἰδίως μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσι ποῦ ἔχουν οἱ φίλοι σου, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ μὲ τὴν καλὴ καρδιὰ καὶ τὴ μητρικὴ στοργὴ ποῦ τοὺς ἀπαντᾶς ἐσύ. Πόσα κακὰ παιδιὰ θὰ μετανόησαν καὶ θὰ ἔγιναν καλὰ μόνο ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ τὰ συμβουλεύει;.. Γιὰ μᾶς ἐδῶ, τοὺς ξένους, ποῦ ἔχομε ἀποκλεισθῆ ὄχι μόνο ἀπὸ περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα ποῦ ἔχει κανεὶς στὸν κόσμο, σὺ εἶσαι μιὰ μικρὴ, ἀλλὰ θερμὴ παρηγοριά».

«Πιὸ ὡραία ἐνασχόλησις ἀπὸ τὰ Μικρὰ Μυστικά,—φρονεῖ ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον*,—δὲν ὑπάρχει. Τί ὡραιότερο ἀπὸ ἕνα Λεύκωμα μὲ 50 ἢ 100 τετράδια! Καὶ τί δὲν περιέχει! Πόσους χαρακτῆρας, πόσας ἰδέας, πόσας ἐκφράσεις, πόση ποικιλία! Κάθε τετράδιον εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ ἀποστολέως του.... 'Αλλὰ τὸ ὡραιότερο. τὸ ποιητικώτερο, εἶνε ἡ πνευματικὴ γνωριμία, μὲ τὴν ὁποίαν συνδέουν τοὺς φίλους σου τὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ τὴν ὁποίαν προτιμῶ τῆς προσωπικῆς γνωριμίας.»

Τὰ ἴδια κ' ἐδῶ στὰς 'Αθήνας, *Γυθειωτάκι*. "Η 'Αποκρηὲς ἐπέρασαν χωρὶς νὰ τῆς καταλάβωμε. Πολὺ ὀλίγοι εἶχαν ὄρεξι νὰ μασκαρεύωνται καὶ νὰ πηγαίνουν στοὺς χορούς. Ὅσο γιὰ τὰ γλυκίσματα, ποῦ τὰ «λιγουρεύει;» μὴν τὰ ρωτᾷς! Φαντάσου γαλατομπούρεκο ἀπὸ μαῦρο ἀλεύρι καὶ ριζόγαλο...χωρὶς ρύζι! 'Αλλὰ ὁ Θεὸς ἀς μᾶς βοηθήσῃ, καθὼς λές, «νὰ περάσωμε πιὸ καλὴ Σαρακοστὴ καὶ καλλίτερο Πάσχα».

Μὲ μεγάλην μου χαρά, *Πατρὶς τῶν 'Ηρώων*, ἀλέπω γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. 'Από τὰ κομμάτια, ποῦ μοῦ εἶχες στεῖλη, δύο-τρία εἶνε φυλαγμένα, διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

Βέβαια, *'Ελληνικοὶ 'Ιδεῶδες*, πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς τὸν Κάλθον πολὺ καὶ τότε μόνον ἐννοεῖ ὅτι εἶνε μεγάλος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ νόημά του πολλάκις διαφεύγει. "Ἐξαφνα, εἰς τὴν Ὠδὴν ποῦ ἐδημοσίευσα προχθές, ὑπάρχει καὶ αὐτὴ ἡ στροφή:

Καὶ τοὺς ναοὺς σου ἐθαύμασα,
Τῶν Κελτῶν ἱερὰ πάλις!
Ἰοῦ λόγου ποία, ποία
Ἰοῦ πνεύματος λείπει
Εἰς σὲ 'Αφροδίτη;

Τί λέει; Τῶν Κελτῶν ἡ ἱερὰ πόλις εἶνε τὸ Παρίσι, οἱ δὲ «ναοί» της, τὰ Πανεπιστήμια, αἱ 'Ακαδημίαι, τὰ Μουσεῖα, τὰ ἐπισημονικὰ ἱδρύματα κτλ. Παρακάτω ὅμως; τί θέλει ἡ 'Αφροδίτη;—Λοιπόν, ἡ 'Αφροδίτη ἐδῶ ἐτέθη ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ χάρις, εὐφυΐας. Διότι, ὅπως ξεύρεις, ἡ 'Αφροδίτη ἦτο ἡ θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος, καὶ δι' αὐτὸ ἐμυθολογεῖτο ὡς σύζυγος τοῦ 'Ηφαίστου, τοῦ τεχνίτου, ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀσπίδα τοῦ 'Αχιλλέως. 'Ο ποιητὴς θέλει νὰ πῇ· «Ποία χάρις τοῦ λόγου. ποία χάρις τοῦ πνεύματος, λείπει ἀπὸ ἐσέ;» Καὶ αὐτὸ ἐννοεῖται λαμπρά.

Παγκόσμιο "Ονειρο, ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ἄλλο ἡ *θεωρία* καὶ ἄλλο ἡ *πρᾶξις*. 'Υπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ποῦ ἦσαν κατὰ θεωρίαν φιλήδονοι ἢ ἐπανστάται, ἀλλ' ἔζησαν ἥσυχα καὶ φρόνιμα. 'Ένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἦτο καὶ ὁ ἰδικός μας Χριστόπουλος, βιεχικὸς μόνον κατὰ φαντασίαν;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χρυσόφτερη 'Ελπίδα, Λευκὸς 'Αετός, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς, 'Ηρωΐς 'Ελληνοπούλα* καὶ *'Ελληνικὸν Στέμμα*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «'Η γάτα μου».— «'Ακάραβο ναυτόπουλο» «Σκίτσα».—«Αἱ δύο ὁδοί».—"Ἠθελες καὶ κεφάλαιο;»—«Διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως».— «Μιὰ μητέρα».—«Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος κτλ. —«Τὸ φόρεμα τοῦ 'Αρλεκίνου» (δίς).—«Τριαντάφυλλο καὶ παιδί».—«'Επερίμενε ὁδηγίες».— «'Από τὰ Φτιδρά».—»'Αφοῦ ἔφθασαν ὡς τὴ γῆ».—«Τὸ Τριαντάφυλλο».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς 'Εδ. Διαγωνισμούς.

***Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος*:**— «Σὸν 'Ιουλο 'Αντόνιο». Μετάφρασις καλλίστη. Καμμὴ καὶ ρυθμική, σὰ νὰ ἦταν σὲ στίχους, καὶ ἡ γλῶσσά της πολὺ ποιητική. Εὖγε στὸ Χάωνα, γίνεται καλός.—«'Η παλιά μου σάκκα». Τρυφερὸ καὶ ἀληθινό. Ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ θυμηθοῦν ὅμοια δικά τους ἐπεισόδια κ' αἰσθήματα. Θὰ τὸ ἤθελα μόνο συντομώτερο καὶ πυκνότερο.— «Φθινοπωρινό». Πολὺ εὔμορφο. Χρεωστῶ ὅμως νὰ πῶ, ὅτι στὸ χειρόγραφο δὲν ἦταν ἔτσι. Τὸ διώρθωσα λίγο, διὰ νὰ δηρόσιευθῇ, γιατί μοῦ ἄρεσε ἡ ἰδέα.—Τὸ «"Αλογο». Σκηνὴ συνειθισμένη, βάσις παιδαγωγική, σχεδίασμα καλούτσικο, γράψιμο μέτριο.—«Γνῶμαι». 'Απαντῶ στὴν τελευταία: Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ ἔχουν καθήκον νὰ διαβάζουν κάθε βιβλίο. Εἶνε οἱ κριτικοί. Καὶ αὐτοὶ μᾶς λέγουν ποιὸ ἀξίζει καὶ ποιὸ δὲν ἀξίζει.—«Σωκράτους Ἀπόφθεγμα» Πολὺ καλὴ ἐκλογή.—Παιδ. Πνεῦμα...ἐπίσης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς 'Αγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψ υδώνυμα: *Θεὰ* τοῦ *'Ολύμπου* κ. (ΚΚ). *Κρυθαρένιο Ψωμί*, ἀ. (ΙΝ). *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, ἀ. (ΘΤ).

'Αναγνεώσεις ψευδωνύμων: *'Υπερήφανο 'Ελληνόπουλο*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Μικρὸς 'Αχαιὸς* (0) μὲ *Γερμανόπαιδα, Γυθειωτάκι, Θρίαμβον* τοῦ *Δικαίου*—ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης* (0) μὲ *Λατρευτὴν Πατρίδα*—ἡ *Χρυσαυγὴ* (0) μὲ *Γαρδένιαν, 'Εθνικὴν 'Αναγέννησιν, Ἄνθος τῶν Λειμώνων*—ἡ *Χρυσόφτερη 'Ελπίδα* (0) μὲ *'Ελλάδα* τοῦ *Μέλλοντος, 'Εθνικὴν 'Αναγέννησιν, 'Η 'Ελλὰς θὰ ζήσῃ*—ὁ *Μεγαλοπρεπὴς Βόσπορος* (0) μὲ *Ἰούλιον Καίσαρα, Ὑποβρύχιον Ἄμυναν, Ἐνθουσιώδη 'Εθελοντήν, Πρόσφυγα*.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ρωβύρον* (δὲν γίνεται συγχυσις· τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον εἶνε *Ρωβύρος*, τοῦ ἄλλου φίλου μου εἶνε *Ρωβύρος ὁ Κατακτητής* αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ ξεύρω, καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου·) *Στενημαχωσάκι* (δὲν ξεύρω τίποτε γιὰ τὰ πνευματιστικά, διότι δὲν κατέγεινα· μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια,—μερικὰ τοὐλάχιστον,—μπορεῖ ὅμως νὰ εἶνε καὶ παραμύθια·) *Δίφρης Στέφανον* (εὖχομαι περαστικά· τὸ ξεύρω·) *"Ηρωα τῆς Γραβιᾶς* (ἔσκεψα· ὄχι, ὁ ἔχων δύο ψευδώνυμα, μόνον μὲ τὸ ἕνα καὶ μόνον ἀπὸ μίαν ἀπάντησιν εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ εἰς κάθε Διαγωνισμὸν·) *"Αθωνα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* (καλὰ ἔκαμες κ' ἔδωσες τὴν ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν·) *'Εωσφόρον* (ἔδωσα τὴν ἐξήγησιν διὰ μακρῶν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 8ου φύλλου·) *Π. Γ.*

Φούφ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐναργείας, ἀλλὰ φύλλο συνδρομητῶν δὲν δίδεται παρὰ μόνον εἰς τοὺς συνδρομητάς· ἡ ἀμοιβή σου διὰ τὸ ξεσπάθωμα θὰ εἶνε ἄλλη·) *Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων* (ὄχι, ψωμὶ ἄσπρο δὲν ἔχ ι' τρώγω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μαῦρο ποὺ μᾶς δίδουν·) *Λελὲν Π. Ν.* (κάμε λοιπὸν γρήγορα νὰ μεγαλώσης καὶ νὰ «μάθης γράμματα» ἀφοῦ σὲ περιμένουν στὸ καλάθι!) *Ἑρμανόπαιδα* (συνεμορφώθην·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης* (ἔχω φύλλα ἀγοραστῶν, ἤ. ἔ. πρὸς 10 λεπτά·) *Φιλόπατριν Ἠπειρώτην* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Χρυσαυγὴν* (διεβιβάσθησαν·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Ἐγγλεζάκι* κτλ. κτλ.

Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Χρυσαυγὴν (ἔστειλα).

Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Ἰωάννην Δ. Νικολαΐδην, Διάττοντα Ἀστέρα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***13ην Φεβρουαρίου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαΐου.

144. Δεξίγριφος

Δύο γράμματα ἐπῆρα
Ὅπως ἦταν στὴ σειρά,
Καὶ σὲ κάποιο Ἀκρωτῆρι
Τὰ ἐκόλλησα μπροστά.
Τώρα βλέπω—τί ἀστεῖο!
Ἕνα παιδικὸ βιβλίο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

145. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνον, συμπλεκτικόν, φωνῆεν
Παρατάσσω στὴ γραμμή
Κ' εὐθυμῶ, ἐξάκουστή, προβάλλει
Πόλις εὐρωπαϊκή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος

146. Στοιχειόγριφος

Ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μάφέσης.
Καὶ εἰς κάθε πλοῖον κεῖμαι
Τὰ δυὸ πρῶτα ἂν ξεκολλήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου.

147. Μωσαϊκὸν

Ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία,
Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία
Καὶ μαζὶ των ἡ Ρωσσία,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Κι' ἄλλο ἕνα σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ Σουλίου

148. Ταῦ

+++++++ = Μυθικὸς ἥρως.
*** + *** = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
*** + *** = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
*** + *** = Τραγικὴ βασιλόπαις.
*** + *** = Ἀρχαία περίφημος πόλις.
*** + *** = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
*** + *** = Φυτὸν παρόχθιον.

Ἡ κάθετος νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πριγκηποπούλας

149—153. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ζώνη, δύω, λόχος, Πάδος, ἀναιρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

154. Κρυπτογραφικὸν

123456789627	=	Μέγας ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἱστορίας.
29847	=	Τροφή. [Ἑλλ.
32967646	=	Εὐρωπ. πρωτεύουσα.
4947	=	Ὕψωμα γῆς.
567147	=	Σκεῦος οἰκιακόν.
678947	=	Ἀρχαῖον ὄνομα μεγάλου ποταμοῦ.
76847	=	Δημητριακόν.
82927	=	Πόλις Ἰταλική.
94547	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

155. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ὀριζόντια τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Ὀλίγος, ἴδιος, καθαρός, διεχόνοια, πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

156. Φωνηεντόλιπον

Σν - θν - κ - χρ - κν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

157. Γρῖφος

Ὦ Μίδα! ρὶς οὗ παιδ' ΕΥΤ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἄσκ. τῶν φύλλων 48, 49 καὶ 50.

619. Κανάριον (Κανά, Ρίον.)—620. Πῆξις πυξίς.

621.
Ρ Ν Σ Ν
Η Ω Ο Ω
Τ Ρ Λ Μ
Σ Η Ε Ο Η Υ Ι Υ
Α Ν Δ Κ Σ
Ο Ο Ο Ι
Σ Ν Σ Λ

622. Δῆλος - δόλος - δοῦλος.—623. Σάμος.

624. ΦΑΝΟΣ ΑΛΥΣ ΝΥΝ ΟΣ Σ — 625. ΠΕΡΣΕΥΣ (Πῆξις, Ἔρχομαι, Ρυπαρός, Σκότος, Ἔσχατος, Ὑγρόν, Συμπαθής.)—626. Οὐ δύναται τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν.—627 *Ἡ ὑπομονὴ μεγίστη ἀρετή.* (ι - ι ὑπὸ μον ι - μεγ' εἰς τα - ρ' - ἔτη.)

628. Ἀμαλία (ἅμα, Λεία.)—629. Κρόνος - ὄνος.—630. Ἅδης - δάση.—631. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.

632. ΞΕΝΟΦΩΝ ΕΛΑΙΩΝ ΝΑΙΑΣ ΟΙΑΞ ΦΩΣ ΩΝ Ν — 633. ΒΟΥΑΓΑΡΙΑ (Ὄλγα, Ὑρία, λύρα, γάλα, ἀργά, Ρίγα, Ἰουλία.)—634. ΛΕΥΚΩΣΙΑ (ΛΕΥκωμα, ΚΩπαΐς, ΣΙκάγον, Ἀθηνᾶ.)—635. Ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται.—636. *Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.* (μὲ δὶς - ἄγε - ο μὲ τρι - τος εἰς ἤτα.)

637. Ἡράκλειτος (Ἥρα, Κλεῖτος.)—638. Χιλιὰς - Ἰλιάς.—639. Ἄργος - ἀργὸς - ἀγρός.—640. Ἡ ἐλαία, τὸ ἔλεος.

641. ΑΡΚΑΔΙΑ ΩΣΤ ΣΤΑ ΣΥΛ ΙΠΙ ΠΑΝΑΜΑΣ Λ Α Ι Α — 642. *Μηδὲν ἄγαν* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους ἐκ τῶν κάτω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.)—643. ΕΡΑΤΩ-ΦΟΛΟΣ (Ἔφεσος, ΡΟδόπη, ΑΛκιβιάδης, ΤΟξον, Ὠστία.)—644. Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπελάθου τῶν οἴκαδε.—645. *Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης* (ἀμὴν εἰς θε - περὶ πα τρις.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς ***Διαπλάσεως*** τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6, Χρυσόδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50, Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σκαμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Κ. Λαγκαδᾶς, Β. Ι. Κόλιας, Γ. Κ. Χατζιδάκης, Χρ. Δ. Εὐαγγελίδης, Μ. Κ. Πεφάνης, Μ. Ο. Πλέσσας, Αγγ. Α. Βραχιάτης, Κεκριμμένος Θησαυρός, Ἰωάννα Θ. Μπάρμα, Βλ. Γ. Βελασσόπουλος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Π. Γ. Φούφας, Οὐρανία Σακελλαριδου, Ἀντιγόνη Λυκούρη, Ἄννα Κακριμάνη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γ. Ε. Ὄλσεν, Γεωμανόπαις, Εφ. Χάρτμαν, Κ. Α. Κρονηρᾶς, Ἰωάν. Α. Πελεκάνος, Α. Γ. Βλαστός, Ἄθως, Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Ἱερὸς Ἀγών, Κ. Μ. Εὐαγγελίδης, Ἀρ. Α. Εὐαγγελίδης, Λέλα Δ. Καρίμάνη, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ν. Παπαμανώλης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Ζαμπίρας.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Ἰω. Ν. Ντασάκης,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Ν. Παπαναυριάκου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Γροσᾶς, Σπ. Κουλεϊμάνης

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κουτσαϊμάνης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας,

ΟΛΗΣΣΟΥ: Ἥρως τῶν Βαλκανίων,

ΠΑΤΡΩΝ: Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Μαρίνα Χ. Τριάντη, Παῦλος Χ. Τριάντης, Ἑλλη Χ. Τριάντη, Μάρω Γ. Μπούμπα, Γυθειωτάκι, Λελὲς Π. Νικολόπουλος,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Β. Σαρρῆς, Δ. Κ. Μανιάτης, Γρ. Ι. Ἀραμυράντης, Ἑλένη Ι. Ἀραμυράντη, Στ. Δ. Σιμωτᾶς, Μαρία Σ. Παούρη, Δ. Α. Παστουλής, Ἰω. Χ. Στατηδάκης, Σ. Β. Βαλσαμίδης, Εὐστ. Νεσσορίδης, Στέλλα Κ. Λαγουδάκη (δίς), Θ. Πετρόκης, Στ. Δ. Κατράκης, Μ. Γ. Καμηλάρ.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Σταυρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ε. Ν. Χρυσάφης, Ε. Π. Ζαφαρίου, Κοῦλα Χ. Φραγγιᾶ, Π. Γ. Μπεκρῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΕΦΑΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΟΥ. ΜΠΟΥΜΠΑ ἐν Πάτραις, καὶ ΚΟΥΑΑ Χ. ΦΡΑΓΓΙΑ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι